

Sygn. akt V CSK 740/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa T. H. i K. W.

przeciwko E. W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt III Ca 949/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Gliwicach zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 20 marca 2013 r. w ten sposób, że zobowiązał pozwaną do złożenia oświadczenia woli obejmującego przeniesienie nieodpłatnie na rzecz powodów udziałów w spółdzielczym własnościowym prawie do opisanego lokalu mieszkalnego będącego w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej „S.” w G..

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością ustalenia kryteriów zakwalifikowania danego zachowania obdarowanego jako stanowiącego rażącą niewdzięczność wobec darczyńcy, prowadzącą do jej odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawa, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu, ponieważ były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, do których nie odwołała się ona, dążąc do ustalenia kryteriów, mogących mieć zastosowanie w sprawie. Brak argumentów za stanowiskiem skarżącej, że możliwe byłoby określenie takich kryteriów bez uwzględnienia okoliczności konkretnego przypadku. Wątpliwości skarżącej nie uwzględniają tego, że zwykle problemy interpretacyjne związane są z procesem stosowania prawa, a zatem nie każde, mogą być kwalifikowane jako zagadnienie istotne i nowe. Wyartykułowane przez nią zastrzeżenia osadzone zostały w okolicznościach rozpoznanej sprawy, których ocena oraz wykładnia wskazanego przepisu stanowiły podstawę rozstrzygnięcia. Nie należą one do zakresu przesłanek obejmujących przyczynę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.